

BALOGH ROBERT

Fiumei

Félájultan a mentőben hallom,
hogy Fiume...Ez nem Pest?
Fiume? Fiume?

Fáj a hasam, mint egy pajzs,
a fájdalom, nem véd, csak nyom,
nyom, bele az ágyba.

Lógnak belőlem műanyagcsövek,
zacskókbólcsorogki és befelé minden,
azélethezszükséges és már fölősnedv.

A kórház ablakából egy temetőre látni.
A kelő teliholdat nézem asírok fölött...
Avégláthatatlannyi sírkőcsak jelkép.

Elég, ha felszorozzuk tízzel, százzal?
Megkapjuk mennyi az annyi, egymásra temetve?
Csupa egykori legdrágább halott...

Vörösmarty a falnál. Arany a tölgyfa alatt pihen.
Jókaiárkádok ölén, elvittea mellizzadmány,
Adyta szifilisz harmadik stádiuma...

Parcellák, csontfülkék, halottas-kamrák...
Párizsban ugyanez a *Cimetière du Père-Lachaise*...
Wilde és Apollinairevagy Proust...

ami itt József Attila negyedszer is újratemetve.

Beleket a tálcára!

Az elsőnaponcsak ledőlt,tompán fájtneki minden,

a másodikon mentővitte
kórház, vizsgálatok, de hazaküldték:
Csak kiszáradt, igyéksok sós teát!

A harmadik napon újra kórház, újabb mentő,
félájultanszirenáztak át vele akörúton,
aztán a műtét és a morfium meg a csend.

A negyedik napon befagyott északi kikötő a kórház,
nincsen már kiút, hegymagasra feltolult a jégfal,
megroppantja a hajógerincet, moccanni óvatlanul tilos!

Túl távoli a föld. Más is létezhet, mint fagyott hó és opálos jég?
A láthatáron csak a láthatár látható,vagy az sem:
csak porhó, köd és homály...

Az ötödik napon néha már anyját hívta,
pedig nyolc éve halott. Hívta, segítsen.
Simogassa meg.Ha már imádkozni nem tud.

A kezét szerette volna érezni, mint gyerekként.
Csak a tenyere hűvösét a homlokán.
Az érdes mutatóujját érezni, hol vágja a hagymát.

A hatodik napja csak gyötrődéssel telt.
Csak gond vagyok, másnak a gondja,
az államnak terhe, a nővérnek munka.

Mindenki azt teszi, amit megtehet:
a bél kilyukad, az emésztés leáll,
az orvos még szabja-varrja, amit lehet.

Estefelgurultmindenek fölé a Hold,
beragyogtaPest eget libazsíros fénnel:
ez hát a Naprendszer ötödik legnagyobb holdja.

Szabad szemmel látni a Holdtengereket:

Nyugalom, Termékenység és Párak tengere.
A helyezhez a MareCrisium illene!

A Veszélyek tengere... mert csak állt a cúgban,
rajta kívül négy ember szuszogott, horkolt,
a szívében vadul dobogottsok miért és hogyhogy.

Egy pár centis béldarab kipukkadt.Elrohadt?
Megette a bacilus? Vírus vagy mifene?
Huszonegy centis seb a frissen borotvált hasfalón.

A hetedik napon ellazult, volt valami a levegőben,
a gyógyszerében vagy a lassan csöpögő infúzióban,
elkezdte érezni a testét, valami szétáradt belül:

hogy nyugalom van! Érezte a beleit, a tüdejét,
az ágy rugóját a matracon át,
akezében a tűt, sebében a cérnát...

Napokig tűrte,hogy ébresszenek, hogy döfködjék,
hogy az orrán át ledugják a gyomorszondát,
haa bal orrlíka belerecsegett, a másikba kérte át.

Ha kellett,szorgosan nyeltea 47 centis gumicsövet.
S tűrte, hogy hashajtóval tömjék,
egyiket a másik után, mert csak a hetedik hatott.

Itatták nappal, éjfélkor farba döfték...
S végre, a hetedik napon valamit ehetett,
mert produkált, pár mogyorónyi bélsarat.

Óh, csoda! A semmiből, epefestékből, a bélhából,
a bélbolyok közti piszokból, a lenyelt nyálból...
s egy hét után újra ehetett, két egész kekszet,

Sétált, csoszogott, dőcögött,
deelőbb maga alá szorított könyökkel
kitolta magát az ágyból, s mint béna rakéta,

Negyvenkét évesen,mintha nyolcvanöt lenne
ingadozva,erőlködve bár,
de csak legyűrte a gravitációt.

A nyolcadik napon a Hold, miként a Nap,
egyformánbesüt a poros ablakon,
ingázni kezdetnapra nap,ágy és vécéközött,

mint előírt feladat, lebegés ég és föld között:
pizsamában tárogatni, gyógytornász emelgette a lábát,
benne meg előjött a tornából felmentett:*Pihenjünk már!*

Két hete még röhögve szaladgáltegész nap,
most meg nem tudta megvakarni a hátát...
Álmában a nővért kérdezte, hogy ez lenne Fiume?

Ez kórház, nem szanatórium!

Naponta mondják, meggyógyulunk, ismétlik orvosok, nővérek,
hogy hazajutunk. Még, csak pár nap, éjszaka...
Kívülről fújjuka kórházi gravitációt, tudjuka szabályokat:

Tíz kórházi nap alatt felnövünk,
és mint az eső árkokat mos a földbe,
úgy arcunkba, ahol puhább a bőr, mélyebbre ás.

Elmossa a csendes mosolyokat,
ahogy vízbe omlanak az alámosott rögök,
megmarad a mély, sáros, keserű ránc.

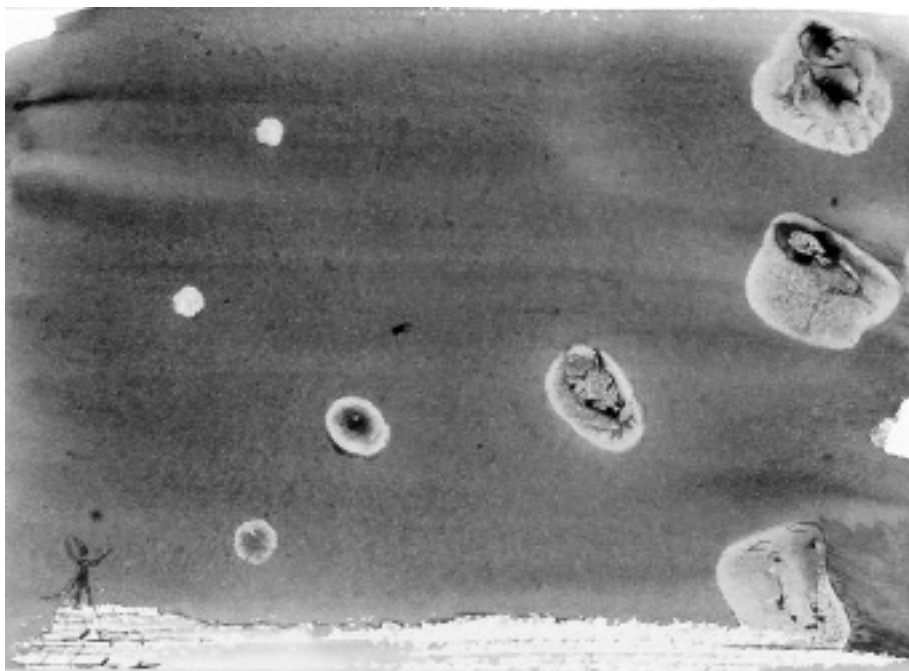
Aztán kérded, mikor mehetsz. Mondanak egy talánt.
Ha és akkor, hogy az eredmények. Az orvos korrekt,
megmentett, kedves, ugrat. Tiszteled, hogy emberek

belei közt kutat, s béljónál eredményesebben teszi.
Aztán csomagolnál, de nem tudsz. Nem emelhetsz.
Elajándékozod fölös holmidat, telefonszámot cserélsz,

és a saját lábadon távozol. Battyogsz a párod oldalán,
aki mosolyog, talán örül, hogy téged is megkapott.
Társnak? Második gyereknek? Minden újraindul?

Paternoster

Uram, add meg nekünk ma, amit ellopott a tegnap,
és ne bocsáss meg az ellenünk vétkezőknek!
Vigyél minket a kísértésbe, hogy érezzünk mást is,
mint beleink között a csövet, mint ereinkben a tűt!
Mert hazug Úr az én pásztorom, egy viziten sem tiltakozom,
vidd bűnbe az ellenségeimet Uram, kérlek,
és add meg nekik azt, mit nékem ma megadtál,
mert én is meghunyászkodom, fejet hajtok Neked vagy bárkinek!
Akié az Ország, a hatalom és a dicsőség! S kié, ha nem Tied?
Óh, drága Saulom! Imádkozz érettem bűnöd óráján.
Ments meg a fájdalomtól! Irgalmazz a betegeknek!
Ámen!

A felbők születése I.